

Suoseura 60 vuotta — katsaus Suoseuran historiaan

The Finnish Peatland Society 60 years — a view on the history

Sakari Sarkkola, Harri Vasander, Riitta Korhonen & Leila Korpela

Suotutkimus saa nostetta

Soilla on suomalaisten elämässä ollut kautta historian hyvin tärkeä merkitys sekä leivänantajana että henkisen kasvun innoittajana. Soilla on käyty metsästämässä, niitä on raivattu pelloiksi, harjoitettu metsätaloutta ja turpeen nostoa sekä suojeltu arvokkaina elinympäristöinä.

Soiden tieteellisen tutkimuksen edelläkävijänä voidaan pitää Turun Akatemiaa, jossa Jacob Foenander esitti väitöskirjassaan vuonna 1759 polttoturpeen tutkimusta ja käyttöä rautamalmien sulatukseen. Hänen toiveensa toteutui 1800-luvulla, jolloin käynnistyivät tutkimukset sekä soiden käytön että ekologisen ja turvegeologisen tietämyksen edistämiseksi.

Vuonna 1894 perustettiin Suomen suoviljelysyhdistys, jonka tehtävänä oli sopivien soiden löytäminen asutustoimintaan sekä soiden viljelymenetelmien kehittäminen. Järjestelmällinen tutkimustoiminta soiden metsätalouskäytön edistämiseksi alkoi Metsähallituksen toimesta 1900-luvun alussa, jolloin mm. perustettiin kenttäkokeita soiden kuivatuksen vaikutusten tutkimiseksi metsänkasvatusta silmällä pitäen. Samaan aikaan A.K. Cajanderin kehittämä teoria soiden kasvupaikkaluokitusjärjestelmäksi (1913) lisäsi kiinnostusta soihin ja antoi merkittävän sysäyksen metsä- ja kasvitieteelliselle tutkimukselle.

Suoseuran perustaminen

Sotien aikana oli pulaa polttoaineesta ja v. 1943 perustettiin Suo Oy tutkimaan ja nostamaan polttoturvetta valtion mailta. Ensimmäisenä käynnistyi turvetuotanto Kihniön Aitonevalla. Sotien jälkeen suot saivat aivan uudenlaisen merkityksen yhteiskunnallisessa toiminnassa,

kun niissä nähtiin mahdollisuus tuottavan maa- ja metsätalousmaan lisäämiseen ja siirtoväen asuttamiseen. Soiden tutkimuksen ja kehittämistoiminnan parissa työskentelevien henkilöiden joukko kasvoi. Vaikka heitä oli lähes kaikilta aloilta: kasvitieteilijöitä, metsätieteilijöitä, agronomeja, geologeja tai tekniikan ammattilaisia, heitä kaikkia yhdisti toimintaympäristö ja aito kiinnostuksen kohde — suo. Mitään yhteistä järjestöä tai keskustelufoorumia soista kiinnostuneille ihmisille ei kuitenkaan ollut ja koettiin, että tutkimus on hajallaan ja tutkijoiden välillä on vain vähän yhteydenpitoa.

Sodan jälkeen ajatus suotutkijoiden oman tieteellisen seuran perustamisesta sai tuulta alleen. Seuran tarkoituksena olisi monipuolisen soiden ja turpeen tutkimuksen sekä niiden tarkoituksenmukaisen ja kansantaloudellisen käytön edistäminen. Asian eteenpäin viejänä toimi lähinnä turveteollisuus, mutta jo alkuvaiheessa mukaan haluttiin kaikki soiden tutkimuksesta ja käytöstä kiinnostuneet tahot.

Varsinaisena aloitteentekijänä ja käytännön puuhamiehenä seuran perustamisessa toimi tohtori Martti Salmi, joka keräsi yhteen seuran perustamiselle myötämielisen, arvovaltaisen suotutkija ja -asiantuntijajoukon. Niinpä perjantaina 29. huhtikuuta 1949 kokoontui Metsätalossa Helsingissä 61 suo- ja turvetutkimuksesta kiinnostunutta henkilöä keskustelemaan tieteellisen seuran perustamisesta. Kokoonkutsujana oli Turveteollisuuden keskusvaliokunta, jonka puheenjohtaja professori Antti Tanttu avasi kokouksen. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Martti Salmi, josta myöhemmin tuli seuran kaksinkertainen puheenjohtaja ja kunniajäsen. Martti Salmen alustus perustavassa kokouksessa päättyi seuraaviin sanoihin: ”*Muodostukoon siitä seurasta, jota*

tänään olemme tulleet perustamaan, sellainen, että kaikki suo- ja turvetutkimuksista kiinnostuneet henkilöt tuntevat sen omakseen, ja että he kokouksissa ja sen julkaisujen lehdillä esittävät tietojansa ja saavutuksiansa, ja että kaikki se toiminta, mitä seura harjoittaaakin, suunnattaisiin siten, että siitä koituisi mahdollisimman paljon hyötyä jäsenille, suotutkimukselle ja loppujen lopuksi koko tälle maalle ja kansalle” (Vasander 1989: Martti Salmen haastattelu).

Kokouksen ilmapiiri oli innostunut ja päätettiin yksimielisesti perustaa yhdistys, jonka nimeksi hyväksyttiin Suoseura. Ensimmäinen varsinainen jäsenkokous pidettiin 21. lokakuuta 1949, päivää ennen seuran yhdistysrekisteriin hyväksymistä. Martti Salmi ja teollisuusneuvos Herman Stigzelius laativat luonnoksen seuran säännöiksi, joita on niiden vahvistamisen jälkeen muutettu vain vähän nykyaikaa vastaaviksi.

Seuran toiminnan vetäjiksi valittiin maineikas tiedemieskaaderi, joka osaltaan kuvaa Suoseuran poikkitieteellistä luonnetta: puheenjohtajana aloitti maanviljelyskemian ja -fysiikan professori Erkki Kivinen, varapuheenjohtajana suometsätie-

teen professori O.J. Lukkala ja sihteerinä Martti Salmi, joka oli vasta valittu uuteen turvetutkimusta tekevän valtionegeologin virkaan Geologiseen tutkimuslaitokseen (nykyisin GTK). Ensimmäisen vuosikokousesitelmän piti professori Mauno J. Kotilainen Irlannin soista, joihin hänellä oli ollut mahdollisuus tutustua samana kesänä kansainvälisen kasvimaantieteilijäin retkikunnan jäsenenä. Kotimaan suotietämyksen ja harrastuksen edistämisen ohella kansainvälisyys oli siten mukana seuran toiminnassa jo alusta asti.

Suoseuran vuosikymmenet

Varhaisvuodet

Suoseuran toiminnassa ovat vuosien saatossa voimakkaasti painottuneet kullekin ajanjaksolle ominaiset toimintamuodot ja -ajatukset. Vuoden 1950 lopussa jäseniä oli Suoseurassa jo 165 ja vuosikymmenen aikana jäsenmäärä nousi 350: een. Helsingin jälkeen oli tuolloin eniten jäseniä Rovaniemellä, jonne perustettiin Suoseuran



Suoseuralaisia opintoretellä seuraamassa suopellon ojitusta uudistilalla 1950-luvulla. Retkeilyt ovat olleet tärkeä osa seuran toimintaa jo alusta lähtien. — *Field excursions have been important and popular activity in Finnish Peatland Society since its establishment in 1949. In this photo, the participants are following the drainage of agricultural land in a Finnish farm in the 1950's.* (Photo: Finnish Peatland Society)

alainen Lapin suokerho. Huomattavaa on, että 65 % jäsenistä oli tuolloin maa- ja metsätalouden edustajia. Vuosikymmen oli uusien tutkimusnvaatioiden syntymisen aikaa, jolloin käynnistyivät mm. soiden metsäojituksen koneellistaminen ja kasvuturpeen laajamittainen käyttö. Myös soiden maatalouskäyttö oli kasvanut sotien jälkeen merkittävästi ja sitä tutkittiin sekä kentällä että laboratoriossa. Suomen soiden alueellisuus ja vyöhykejako kartoitettiin ja siitä valmistui julkaisu seuraavalla vuosikymmenellä. Myös Suomen soiden syntytaivoista ja niiden yleisyydestä saatiin uutta perustavanlaatuaista tietoa (Olavi Huikarin väitöstutkimus 1956). Metsätieteelliseen suotutkimukseen antoi vielä vahvasti leimansa huoli soiden leviämisestä kangasmaille. Merkittävimpänä Suoseuran ensimmäisenä kansainvälisenä saavutuksena voidaan pitää nelikielisen suosanaston laatimista (*Suosanasto/Peatland Terminology (sa/su/ru/en) Suoseura, Helsinki, 1956*).

Kasvun ja kehityksen vuosikymmenet

Seuraava vuosikymmen eli 1960-luku oli soiden metsäojituksen valtakautta ja ojitustoiminta saavutti huippunsa v. 1969, jolloin soita ojitettiin noin 300 000 ha. Samaan aikaan Suoseuran jäsenmäärä nousi jo yli kuudensadan. Huoli metsävarojen riittävydestä kasvavan puunkäytön lisääntyessä poiki valtakunnallisia tutkimus- ja kehittämissuunnitelmia (mm. MERA), joilla pyrittiin lisäämään tuottavaa metsäpinta-alaa ja metsien kasvua soilla. Ojituksen ja lannoituksen vaikutus puuston kasvuun tuli tärkeimmäksi suotutkimuksen suuntaukseksi parin vuosikymmenen ajaksi. Kuivatetun suopinta-alan jatkuvasti lisääntyessä huomattiin kuitenkin myös soiden suojelun tarve. Myös tekoaltaiden rakentaminen ja kasvava turvetuotanto pienensivät jatkuvasti luonnontilaista suopinta-alaa. Huolestuminen luonnontilaisten soiden säilymisestä edusti uudenlaista ajattelua, koska luonnontilaisia soita oli iät ja ajat pidetty



**LUOTETTAVIA SUOKONEITA
NEUVOSTOLIITOSTA**

SUOTRAKTORI DT-55 A

Tekniset arvot
moottorin merkki D-54 A
sylinterien lukumäärä 4
nelitahtinen diesel
moottorin teho 58 hv
kiertoaluku 1300 r/min.
pintapaine 0,24 kg/cm²
vaihteet: 5 eteen, 1 peruutus
nopeudet 3,59–7,52 km/t
traktorin kokonaispaino
6050–6550 kg

**MEKAANINEN SKILIOVAUNU
UMPF-6**

on suunniteltu suotaktorin DT-55 A:n vetämäksi ja keräämään VUF-karheella karhennettua jyrshinturpeen varastoamaan siirtos varten.

Tekniset arvot
työnopeus 5,48–8,28 km/t
säiliön tilavuus 12 m³
työkentelyteho 1,1 ha/t
telojen leveys 600 mm
maapaine täytenä 0,260 kg/cm²
koneen paino 5180 kg

KARHEEJA SV-2

on suunniteltu työskentelynsä yhdessä jyrshinturpeen BF-4,0 kanssa siten, että SV-2 on asennettu DT-55 A suotaktorin eteen karhennuksen kuvun jyrshinturpeen FPU-1 karheenlirijää varten alku-karheeseen samalla kun traktorin perässä oleva jyrshinturpeen jyrshinturventilan pinnasta uuden jyrshinturveturkerroksen kuivumaan.

Metsäojitustoiminta lisääntyi merkittävästi 1960-luvulla. Koneellistumisen aika näkyi myös Suo-lehden mainonnassa. — *Drainage of peatlands for forestry increased dramatically in the 1960's. This advertisement from the issue of SUO in the 1960s shows the rapid mechanisation of the methods for the utilization of peat and peatlands that took place. (Photo: M. Niskanen / Finnish Peatland Society)*



Soidensuojelusta tuli merkittävä teema 1960-luvulla kun huolestuttiin luonnontilaisten soiden määrän vähenemisestä mm. metsäojituksen ja vesirakentamisen seurauksena. Lokan allasaluetta (Posoaapa) ennen täyttööä Sodankylässä 1960-luvulla. — *Mire conservation in Finland increased significantly during the 1960's when scientists became to be worried about the deteriorations of pristine peatland ecosystems. This was a consequence of e.g. forest drainage and hydraulic engineering. Posoaapa-mire located, in Sodankylä in northern Finland, was the largest mire area in the country before the construction of Lokka reservoir. (Photo. Eino W. Seppänen / Finnish Peatland Society).*

enemmän tai vähemmän arvottomina joutomaina. Ensimmäisiä yksittäisiä soidensuojeluajatuksia oli tosin jo esitetty 1940- ja 1950-luvuilla. Mutta vasta 1960-luvulla ryhdyttiin valmistelemaan valtakunnallista soidensuojelua. Merkittäviä aloitteentekijöitä olivat Urpo Häyrinen, Kalevi Raitasuo, Rauno Ruuhijärvi ja Olavi Huikari. Soiden puolesta puhuivat ja kirjoittivat myös professori Valter Keltikangas ja Suomen Luonnonsuojeluyhdistyksen puheenjohtaja, professori Niilo Söyrinki. Heidän aloitteestaan muodostettiin Suomen Luonnonsuojeluyhdistyksen ja Suoseuran yhteinen soidensuojelutoimikunta vuonna 1965. Toimikunnan toimesta valmistuivat ensimmäiset soidensuojeluohjelmat, jotka olivat merkittävä perusta 1970-luvun puolella käynnistyneille valtakunnallisen soidensuojelun perusohjelmien (I ja II) valmistelulle. Keskeinen merkitys soidensuojeluohjelmien valmistumisessa oli Rauno Ruuhi-

järven ja Seppo Eurolan tutkimustyöllä, joka loi perustan suojelun alueelliselle tarkastelulle ja edustavan maanlaajuisen suojelualueverkoston perustamiselle. Oman kansainvälisen lisänsä soidensuojeluun toi Suomen liittyminen v. 1975 Ramsarin kosteikkojen ja lintuvesien suojeluso-pimukseen. Soidensuojelusta oli näin tullut uusi soiden käyttömuoto niiden muun hyödyntämisen rinnalle.

Vuosikymmenen lopulla Suoseuran kansainvälinen toiminta sai uuden konkreettisen pelikentän, kun Kansainvälinen Turveyhdistys eli International Peat Society (IPS) perustettiin vuonna 1968 Québecissä Kanadassa kansainväliseksi suon ja turpeen tutkijoiden yhteistyöfoorumiksi. Suoseura on ollut mukana IPS:n toiminnassa ja sen perustamisesta lähtien, jolloin perustettiin erillinen IPS:n Suomen kansallisen komitea, johon suoseuralaiset saattoivat liittyä jäseneksi

erillisellä jäsenmaksulla, ja komitean asioita hoitamaan asetettiin johtoryhmä, joka koostui eri suo- ja turvealojen johtavista asiantuntijoista Suomessa. Suoseuran puheenjohtajista Erkki Kivinen, Leo Heikurainen ja Yrjö Pessi ovat toimineet myös IPS:n presidentteinä. Viimeisin suomalainen IPS:n presidentti oli professori Markku Mäkelä, jonka toimikausi oli vuosina 2004–2008.

Ensimmäinen näkyvä IPS:n ja Suoseuran yhteistyön tulos oli Suomessa vuonna 1972 pidetty IV kansainvälinen turvekongressi, joka oli osanottajamäärältään ja tieteelliseltä sisällöltään merkittävä. Samana vuonna Suoseura julkaisi teoksen ”*Finnish Peatlands and their Utilization in Finland*”, joka oli ensimmäisen Suomen soita ja niiden käyttöä kattavasti käsittelevä yleisteos. Kansainvälisiä suokongresseja on pidetty siitä lähtien joka neljäs vuosi maissa, joissa soilla on tärkeä taloudellinen tai ekologinen merkitys.

Energiakriisi 1970-luvun alussa lisäsi voimakkaasti soiden merkitystä polttoaineen lähteenä korvaamaan voimakkaasti kallistunutta öljyä. Turpeen jalostaminen mm. nestemäisiksi poltto- ja voiteluaineiksi sekä turvepelleteiksi oli voimakkaasti esillä jo silloin. Soiden merkitys tieteellisen ja taloudellisen toimeliaisuuden kohteena lisääntyi entisestään ja tämä näkyi myös IPS:n ja Suoseuran toiminnassa. Tuolla vuosikymmenellä Suoseuran jäsenmäärä oli korkeimmillaan eli lähes 700. Soiden tieteellisessä tutkimuksessa rikottiin entisiä totuttuja periaatteita ja raja-aitoja. Soita ryhdyttiin tutkimaan kokonaisina ekosysteeminä, ja tuolloin julkaistiin maassamme myös ensimmäiset hiilenkierto- ja -kertymätutkimukset. Energiakriisin seurauksena Geologian tutkimuskeskuksessa käynnistyi valtakunnallinen soiden ja turvevarojen inventointi, joka jatkuu edelleen.

Uudet tuulet puhaltavat soilla

Seuraavalla vuosikymmenellä eli 1980-luvulla Suoseura jatkoi suomalaisen suotietouden levittämistä julkaisemalla teoksen ”*Peatlands and their Utilization in Finland*” ensin englanniksi v. 1982 ja seuraavana vuonna suomeksi. Tutkimusmenetelmien huomattava monipuolistuminen johti myös suotutkimuksen laajenemiseen kaikilla osa-alueilla. Vuosikymmen oli varsinkin ekolo-



Suoekologinen tutkimus sai merkittävää nostetta 1970- ja 1980-luvuilla. Suoseuran retki Uumajaan 1980 (Stormyran, tuleva turpeennostoalue). Kuvassa vasemmalta: Harri Vasander, Klaus Silfverberg ja Jussi Kuusipalo. — *Mire ecological research increased significantly in Finland during 1970s and 1980s. A group of Finnish mire ecologists on excursion in Umea, Sweden in 1980. From left: Harri Vasander, Klaus Silfverberg and Jussi Kuusipalo. (Photo: Finnish Peatland Society)*

gisen suotutkimuksen voimakkaan esiinmarssin kautta ja silloin luotiin perusta 1990-luvulla voimakkaasti kasvaneelle soiden hiilenkierron tutkimukselle, jolloin soiden merkitys maapallon hiilitaseessa ja erityisesti kasvihuonekaasujen nieluina ja lähteinä nousi kansainvälisesti tärkeäksi kysymykseksi. Merkittävä virstanpylväs soiden hiilitasetutkimukselle oli v. 1990, jolloin alkoi laaja Suomen Akatemian rahoittama ”*Soiden hiilitase ja ilmastonmuutos*” -tutkimusohjelma (SUOSILMU). Aiemmin mm. metaanin ja typioksiduulin tutkimus jätettiin yleensä tietoisesti syrjään, koska niiden kokonaismäärät olivat niin pieniä. Vasta kansainvälisen ilmakehän tutkimuksen, Kioton sopimuksen ja ns. säteilypakotteen mieltämisen jälkeen huomattiin myös näiden kahden kasvihuonekaasun merkitys.

Huolimatta soiden tieteellisen mielenkiinnon kasvusta, Suoseuran jäsenmäärä alkoi vähetä 1980-luvun alusta alkaen. Merkittävä syy jäsenkadolle oli käytännön työorganisaatioiden purkaminen ja työntekijöiden vähentäminen etenkin metsätalouden piirissä. Jossain vaiheessa Suoseurankin pelättiin vähitellen hiipuvan ja siirtyvän hiljaiselolle, kuten on käynyt mm. aiemmin merkittävälle Suomen suoviljelysyhdistykselle.



Soiden metsätaloudellinen hyödyntäminen on ollut pinta-alallisesti soiden tärkein käyttömuoto. Suometsätieteellinen tutkimus on ollut esillä myös suoseuran toiminnassa koko sen toiminnan ajan. Kuvassa Suoseuran retkeläisiä ojitus-alueella Teuravuomalla 1984. Eturivissä. Erkki Numminen, Leila Urvas, Urho Metsänheimo, Leo Heikurainen, Raimo Sopo ja Kimmo K. Kolari. — *Peatland forestry has been the most important use of Finnish peatlands. Undertaking scientific research and presenting the results of new studies on peatland forests has been an important activity in Finnish Peatland Society. Pictured here are the participants on an excursion to a drained peatland in Teuravuoma in northern Finland in 1984. In the first row: Erkki Numminen, Leila Urvas, Urho Metsänheimo, Leo Heikurainen, Raimo Sopo and Kimmo K. Kolari. (Photo: Finnish Peatland Society)*

Nämä pelot väistyivät kuitenkin 1990-luvulla. Vaikka jäsenkunta pieneni, se monipuolistui jatkuvasti ja seuran toimintaan liittyi kaikilta aloilta ihmisiä, jotka olivat kiinnostuneita soista. Tähän vaikuttivat sekä elinkeinoissa että ihmisten arvostuksissa tapahtuneet muutokset, joita auttoivat soiden ja turpeen käytön uudet tuulet; turvehoidot ja -tekstiilit sekä suotaidetapahtumat, suorheilua ja elämysmatkailu. Soiden kulttuurinen merkitys koki aivan uudenlaisen nousun, kun Suoseura yhdessä Maaseudun sivistysliiton (MSL) kanssa järjesti Suon voimat -tapahtuman Seinäjoella v. 1995. Siellä esiintyivät taiteilijat ja tieteen tekijät ensimmäistä kertaa yhdessä koko viikonlopun.

Yhteistyö taiteilijoiden ja MSL:n kanssa jatkui v. 1998 Ilomantsissa järjestetyssä kansainvälisessä *Suon estetiikka* -konferenssissa, joka sai runsaasti huomiota julkisuudessa. Konferenssin materiaalista toimitettu monipuolinen kirja ”*Suon kaunis*” on ollut loppuunmyyty jo vuosia!

Jo 1980-luvun lopulla tehtiin myös ensimmäiset soiden ennallistamiskokeet. Ennallistaminen on vähitellen noussut yhdeksi tärkeäksi soidensuojelumenetelmäksi. Toistaiseksi laaja-alaisempaa ennallistamista on tehty vain luonnonsuojelualueilla, mutta se on koko ajan noussut yhä merkittävämmäksi vaihtoehdoksi pohdittaessa paitsi hylättyjen suonpohjien myös



Suoseura täytti 40 vuotta v. 1989. Puheenjohtaja Eino Lappalainen (vasemmalla), taloudenhoitaja Kerttu Härkönen ja sihteeri Samuli Joensuu ojentavat suoseuran stipendit Hannu Hökkälle ja Merja Myllykselle. — *In 1989 the Finnish Peatland Society celebrated 40 years of existence. The chair, Eino Lappalainen (on the left), treasurer Kerttu Härkönen and secretary Samuli Joensuu passes awards to young talented Finnish peatland scientists, Hannu Hökkä and Merja Mylly.* (Photo: Jukka Leino)



Suo paljastaa aarteitaan. Opintoretkeilyt ovat olleet tärkeä ja suosittu toimintamuoto. — A Finnish mire reveals its treasures. Excursions, which have been organised 1–2 times a year, have been an important and popular activity for the Finnish Peatland Society. (Photos: Aki Luukkanen and Merja Myllys)



puuntuotannollisesti heikkojen ojitusalueiden muuttamiseksi takaisin turvetta kerryttäviksi suoekosysteemeiksi. Soiden ennallistamista ns. puskurivyöhykkeiksi suometsien ja vesistöjen väliin voidaan paikallisesti käyttää myös torjumaan metsätalouden haitallisia vesistövaikutuksia. Ennallistamisen periaatteita esiteltiin ensimmäisen kerran laajemmin Suoseuran 1996 julkaisemassa

uudessa englanninkielisessä kirjassa ”*Peatlands in Finland*”, johon koottiin perinteitä noudattaen uusin suo- ja turvetietous. Teoksen suomenkielinen laitos ”*Suomen suot*” ilmestyi pari vuotta myöhemmin.

Seuran toiminnassa vilkkaan suotaiteiden ja suoestetiikan esillemarssin jälkeen seura valmistautui kohtaamaan 50-vuotismerkkivuoden myös



Suoseura ja IPS:n III komissio järjestivät Jokioisilla turvesymposiumin ”Chemical, physical and biological processes in peat soils”, jonka retkeilyllä Tammelan Torronsuolla nähtiin paikallisten taiteilijoiden suuperformanssia. — *The Finnish Peatland Society and the III-commission of IPS organized the peat symposium “Chemical, physical and biological processes in peat soils” in Jokioinen, Finland 23.–27.8.1999. During the symposium field trip, the participants could enjoy a mire art performance by some local artists in Torrongsuo-mire, Tammela. (Photo: Merja Myllys).*



Suoseuran 50-vuotispäiviä vietettiin juhlavissa tunnelmissa Helsingissä 1999. — *The Finnish Peatland Society reached the age of 50 in 1999. The occasion was celebrated enthusiastically in Helsinki. (Photo: Finnish Peatland Society).*

omalla uudella logolla. Vuonna 1998 seuran järjestämän logokilpailun voittajaksi valittiin Pirkko Kurjen suomalaisema, joka on herättänyt laajasti ihastusta seuran tilaisuuksissa ja kirjeenvaihdossa myös kansainvälisesti. Ennen seuran 50-vuotispäivää, seura järjesti vuonna 1998 yhdessä Maaseudun Sivistysliiton kanssa suoaiheisten tarinoiden kirjoituskilpailun, kilpailun tulokset julkaistiin seuran 50v-päivänä 29.4.1999. Kilpailun parhaimmista tarinoista koottiin antologia ”*Suon syvä syli*”, joka on loppuunmyyty sek.

Uuden vuosituhannen haasteet

Uudelle vuosituhannelle siirryttäessä soiden kansallinen ja kansainvälinen merkitys on monella tapaa kasvanut entisestään. Soiden käyttömuodoista ja niihin liittyvistä arvostuk-

sista, ristiriidoista ja odotuksista on tullut lähes päivittäisiä uutisaiheita. Näistä eniten käsiteltyjä ovat olleet etenkin Natura 2000 -luonnonsuojeluverkoston perustaminen, turpeen käyttö energian lähteenä ja soiden metsä- ja maatalouskäytön vaikutukset. Suurelta osin nämä ovat liittyneet polttaviin kysymyksiin luonnon monimuotoisuuden säilymisestä ja ilmastonmuutoksesta, jotka ovat tuoneet luonnonvarojen kestävä käyttö -käsitteeseen uuden merkityksen. Samaan aikaan soiden tieteellinen tutkimus ja tietämys ovat menneet valtavasti eteenpäin. Tämä on näkynyt myös Suoseuran toiminnassa. Pitkäaikainen puheenjohtaja Harri Vasander luonnehti seuran 50-vuotisjuhlassa mennyttä aikaa ja tulevaisuutta osuvasti: ”*Merkittävää Suoseuran ja soiden käytön sekä tutkimuksen alalla on, että kaikki aiemmat teemat ovat koko seuran toiminnan ajan*

Suoseuran 50-vuotisretkeilyllä, joka suuntautui poikki Suomen ”rannikolta rajalle” 1999. — *An excursion held during the Society’s 50th year in 1999. The excursion visited famous peatlands at various locations from the west coast up to the eastern border of Finland. (Photo: Riitta Korhonen).*



olleet olemassa ja uudet teemat ovat tulleet niiden lisäksi. Eri vuosikymmeninä eri aiheet ovat olleet mukana hieman merkitystään vaihdellen, mutta joskus jo unholaan luulluksi jäänyt asia onkin saattanut nousta parin vuosikymmenen jälkeen uudestaan esille jonkin uuden kysymyksen tai tutkimusmenetelmän ansiosta. Niinpä uskallan ennustaa seuraavaa vuosikymmentä sen verran, että oletan toiminnan ja jäsenistön koostumuksen entisestään monipuolistuvan. En uskalla ennustaa jotakin uutta ja kuumaa kysymystä, koska sellaiset voivat nousta esiin äkkiarvaamatta”.



Vasen kuva: Omalla Suomen tervehdyksellään Suoseura toivotti kansainvälisen tiedeyhteisön tervetulleeksi Kanadassa, Quebec-cityssä v.2000 järjestetyssä IPS:n Millenium Wetland Event-kongressissa. Kuvassa vasemmalta: Leila Korpela, Harri Vasander ja Leena Halko. Oikea kuva: Kanadalainen suotutkija Monique Poulin esittelee tutkimustaan keidassuolla Quebecissä. Suoalan tieteellisten kokousten retkeilyt ovat perinteisesti olleet niiden kohokohtia. — *The Finnish Peatland Society welcomes the international participants of the Millenium Wetland Event -congress in Quebec-city, Canada in 2000 (left). Canadian mire scientist, Monique Poulin presents her research on a raised bog in Quebec. Scientific field excursions have traditionally marked the culmination of the congresses and symposia. (Photos: Riitta Korhonen and Leila Korpela)*

Uudistuksia Suoseuran toiminnassa 2000-luvulle tultaessa

Suoseuran sääntöjä ja toimintaa haluttiin myös uudistaa uuden vuosituhaten alkaessa. Seuran tarkoituksen mukaan seura edelleen edistää soiden ja turpeiden monipuolista tutkimista ja niiden kestäväää käyttöä toimien jäsentensä yhdysiteenä, järjestäen kokous- ja esitelmätilaisuuksia, harjoitteen julkaisutoimintaa ja järjestäen seminaareja sekä erityisen suosituksi tulleita retkeilyjä.

Vuonna 1999 uudistettiin seuran sääntöjä paremmin aikaansa vastaaviksi. Seuran yhdestä keväällä pidettävästä vuosikokouksesta tehtiin kaksi eli kevät- ja syysvuosikokoukset, sen lisäksi oli mahdollista edelleen järjestää muita jäsen- ja esitelmäkokouksia, joten jäsenille pidettävien vuosittaisten esitelmäkokousten määrä vakiintui peräti neljään.

Myös kansainvälistä toimintaa ja yhteydenpitoa Kansainväliseen turveyhdistykseen:n (International Peat Society) helpotettiin edelleen siten, että erillisestä kansallisesta komiteasta luovuttiin ja kaikki Suoseuran jäsenet olivat myös IPS:n kansallisen komitean jäseniä (IPS Finnish National Committee). Suoseuran uudistetut säännöt astuivat voimaan vuonna 2000 ja seuraavana vuonna seura avasi omat kotisivut internettiin (www.suoseura.fi).





Suoseura järjesti Oriveden Lakkasuoille taiteilija Hanneriina Moisseisen SUOJUOKSU-ympäristötaiteiden näyttely, jonka avajaisia vietettiin 6.10.2001. — *The Finnish Peatland Society organized the SUOJUOKSU environmental art exhibition by artist Hanneriina Moisseinen in Lakkasuo-mire, Orivesi, central Finland in 2001.* (Photo: Leila Korpela)

Vuonna 2004 IPS ja Suoseura järjestivät 12. kansainvälisen turvekongressin Tampereella, johon kokoontui yli 500 suotutkijaa ja asiantuntijaa; maa- ja metsätieteilijöitä, geologeja, biologeja, kemistejä, insinöörejä, kulttuurintutkijoita ja kansantieteilijöitä esittelemään uusimpia tutkimustuloksiaan ja pohtimaan turpeen ja soiden kestäväää käyttöä ”*Wise use of Peat and Peatlands*”-teeman alla. Uutena tärkeänä, ja nykyisin kokoajan yhä merkittävämpänä asiakokonaisuutena olivat trooppisten soiden ekosysteemit ja niiden käyttöön liittyvät ongelmat. Maailman mittakaavassa tärkeimmät trooppiset suot sijaitsevat Kaakkois-Aasiassa varsinkin Indonesiassa, jossa suomalaiset ovat tehneet merkittävää tutkimusyhteistyötä koko 2000-luvun alun ajan. Kiinnostus soihin on kasvanut myös siellä jopa valtioiden ylintä johtoa myöten. Vuonna 2008 perustettiin Indonesiaan ja v. 2009 Malesiaan oma Suoseuransa.

Tampereen kongressin toinen uusi aluevaltaus oli erillisen session järjestäminen soiden kulttuuri-



Professori Erkki Kivisen syntymästä oli kulunut 100 vuotta v. 2003. Suoseura järjesti merkkipäivän kunniaksi esitelmätilaisuuden Helsingin yliopistossa. — *The Finnish Peatland Society celebrated the late Prof. Erkki Kivinen's 100th birthday in 2003 at the University of Helsinki. A short symposium was held in honour of his memory and long academic career. He was a former chair of Finnish Peatland society and a famous mire ecologist and teacher.* (Photo: Merja Mylly)

ja sosiaalis-taloudellisen merkityksen tarkastelulle. Myös suotaide kiinnosti yleisöä kovasti ja sitä tarjottiin paitsi kongressin tilaisuuksissa performansseina, myös Suoseuran Sorsapuistoon järjestämässä kansainvälisessä suo- ja turveaiheisessa ympäristötaidenäyttelyssä ”*Spirit of Mires*”.

Seuran ja erityisesti seuran jäsenten kansainvälinen toiminta on edelleen vilkastunut EU:n ja globalisaation myötä. Kun seuran alkuvuosikymmenille oli tyypillistä, että yksittäinen tutkija tai professori osallistui kansainvälisiin kongresseihin ja kertoi sitten seuran muille jäsenille muun maailman suotutkimuksista Suo-lehdessä, on nykyajalle tunnusomaista seuran jäsenten keskuudessa, että kansainvälisiin kongresseihin lähdetään suurin joukoin. Suomesta seuran jäsenet ovat usein olleet suurin osallistujaryhmä suo- ja turvekongresseissa, kuten oli myös vuonna 2008 Irlannissa, Tullamossa, järjestetyssä IPS:n 13. kongressissa, jonne osallistui peräti 70 suomalaista, suurin osa heistä Suoseuran jäseniä.



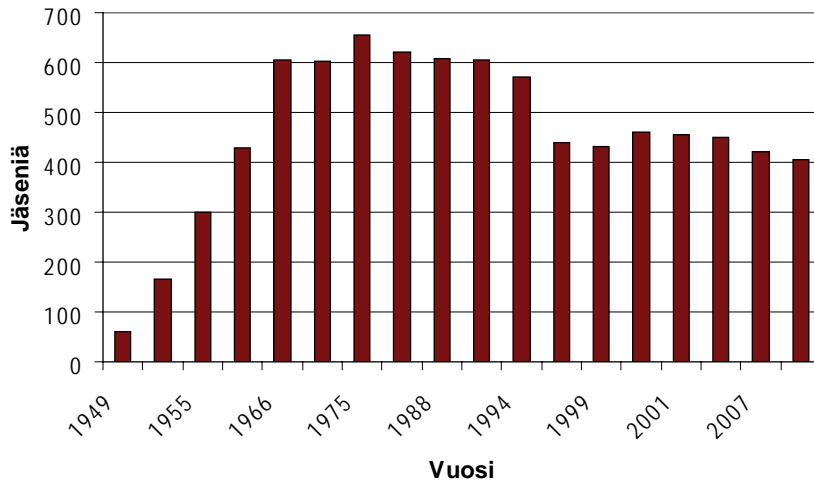
Tampereella järjestetty kansainvälinen suo- ja turvekongressi v. 2004 oli yksi vuosikymmenen merkkitapausta Suoseuran toiminnassa. Kuvat ylhäältä vasemmalta: Kauppa- ja teollisuusministeri Mauri Pekkarinen avasi kongressin. IPS:n presidentti Markku Mäkelä puhumassa kokouksen avajaisissa. Oik ylh: Suoseuran uusiksi kunniajäseniksi valittiin professori Juhani Päivänen (keskellä) ja ylimetsänhoitaja Raimo Sopo. Kongressiretkeläisiä lepäilemässä suolla turvesaunan jälkeen Reinon tuvalla Kurikassa. — *The 12th International Peat Congress organized by the International Peat Society was held in Tampere in 2004. It was a culmination of the activity of the Finnish Peatland Society during 2000s. Photos from the top left: Minister Mauri Pekkarinen officially opens the congress. President of the IPS, Markku Mäkelä speaks during the opening session. Top right: Juhani Päivänen (centre) and Raimo Sopo are nominated as honorary members of the Finnish Peatland Society. The excursionists relax on mire after a peat sauna at Reinon tupa, Kurikka, western Finland. (Photos: bottom right by Susann Warnecke, others by Matti Salmi).*

Suoseuran kansallisessa toiminnassa on jäsenille järjestetyissä esitelmäkokouksissa ja seminaareissa sekä retkikohteilla 2000-luvulla näkynyt sekä soihin ja turpeeseen liittyvä tutkimuksen että kestävän käytön monipuolistuminen. Tämä näkyy myös seuran jäsenistön kokoonpanon muutoksessa. Eri alojen edustajista tutkijat sekä soiden ja turpeen aktiivihoitajat ovat edelleen suurin ryhmä, mutta seuran jäseniksi on liittynyt myös taiteilijoita ja muita suoharrastajia joille suoasiat ovat tärkeitä. Samalla jäsenistön sukupuolijakauma on tasapainottunut alkuaikojen miesvaltaisuudesta. Alkuperäisistä perustajajäsenistä vain neljä oli naisia (6,5 %). Vuonna 2009 kokonaisjäsenmäärä oli 403, joista naisia on 27 %.

Vielä ei siis olla tasoissa, mutta suunta on hyvä.

Suoseuran yli 30-vuotinen perinne levittää ajantasaista tietoa sekä kansallisesti että kansainvälisesti Suomen soista ja niiden tutkimuksesta sai jatkoa vuonna 2008, jolloin julkaistiin kokoomateokset ”Suomi-Suomaa — soiden ja turpeen tutkimus ja kestävä käyttö” ja ”Finland-Fenland — Research and sustainable utilisation of mires and peat”. Kirjoissa käsitellään Suomen soiden syntyä, kasvupaikkojen luokittelua ja ekologiaa sekä esitellään mahdollisimman puolueettomasti kaikki merkittävät aiemmat ja nykyiset soiden käyttömuodot Suomessa. Osaltaan kirjan sisältö kuvaa niitä monipuolisia toimintakenttiä, joilla Suoseura eli soiden parissa työskentelevät ja

Suoseuran jäsenmäärä 1949–2009



Suoseuran jäsenmäärän kehitys 1949–2009. — *The number of members of the Finnish Peatland Society 1949–2009.*

niitä harrastavat saavat vaikuttaa. Yhä edelleen ovat hyvin ajankohtaisia ja kannatettavia Suoseuran syntyajatuksen esittäjän professori Martti Salmen sanat: “*Toivon jäsenille intoa olla*

mukana ja kehittää uusia suuntaviivoja. Pyrkikää tutkimuksen eturintamaan. Suot ja niiden kerrostumat sisältävät monipuolisen ja runsaan tutkimusaineiston.”

Vasen kuva: Suoseuran opintomatka “maailman syvimmälle suolle” Kreikkaan v. 2006. Oikealla: Ihailaan rakkasammalen kasvua retkeilyllä Kihniön Aitonevalla v. 2006.— *Left: An excursion to the deepest peatland in the world in Greece in 2006. Right: Excursionists admire the growth of Sphagnum mosses in an excursion to Aitoneva, Central Finland in 2006. (Photos: Riitta Korhonen)*





Turvekylpyä ottamassa. Soiden suosio virkistykseen ja elämysten lähteenä on merkittävästi lisääntynyt 2000-luvulla. — *Utilisation of peat and peatlands for recreation and social utility has significantly increased during 2000s.* (Photo: Riitta Korhonen)



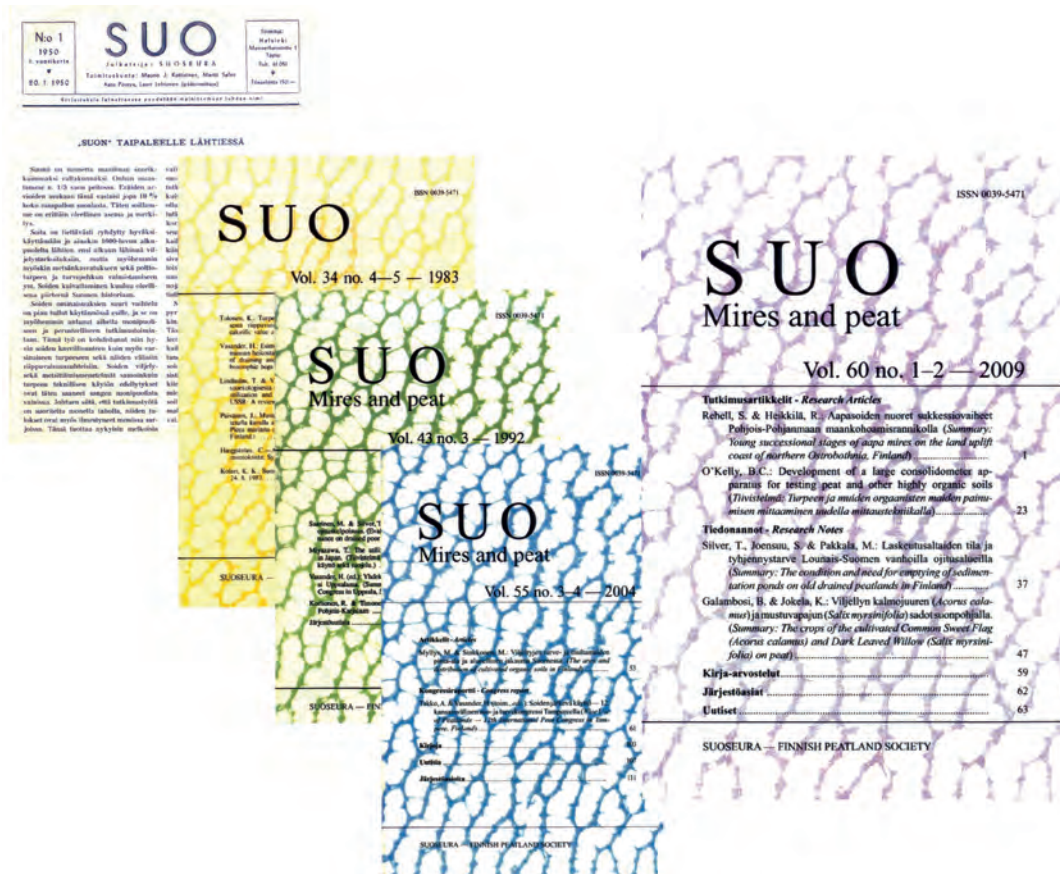
IPS järjesti suo- ja turvealan 13. maailmankongressin Tullamoressa Irlannissa kesällä 2008. Kokoukseen osallistui noin 600 osanottajaa 30 eri maasta. Suomalaisia oli noin 70 henkeä. Riitta Korhonen vastaanotti kokouksessa arvostetun Wim Tonnis-palkinnon. Kongressiretkeläiset tutustumassa metsityskokeeseen (*Picea sitchensis*) suonpohjalla (vasen alakuva) ja luonnontilaisella peittosuolla Tullamoren lähellä.— *The International Peat Society (IPS) organised the 13th International Peat Congress in Tullamore, Ireland in summer 2008. Over 600 scientists and other specialists from around 30 countries (approximately 70 participants from Finland) attended the congress. Chair Riitta Korhonen receives an appreciated Wim Tonnis award during the assembly. Excursionists acquaint themselves with a forest plantation experiment (*Picea sitchensis*) established on a cutaway peatland, incorporating pristine blanket bog located, in the vicinity of Tullamore. (The topmost photos by Susann Warnecke, others by Sakari Sarkkola and Leila Korpela)*

Suo-lehti jäsenjulkaisuna

Suoseuran perustamisvaiheessa päätettiin myös yhdistyksen oman julkaisun perustamisesta. Professori Martti Salmi kertoo haastattelussaan lehden perustamisesta näin: ”Myös heti alussa päätettiin perustaa seuralle julkaisu. Mielessäni oli mallina *Geologi-lehti*, *Geologisen seuran jäsenlehti*. Saimme *KTM:ltä vielä samana vuonna 100 000 mk:n* [raha-arpa-ajaisvaroja] suuruisen avustuksen seuran toiminnan tukemiseksi ja suunnitellun julkaisutoiminnan käynnistämiseksi... prof. Tanttun teki aloitteen julkaisun nimestä syksyn 1949 kokouksessa Metsätalolla. Siellä ehdotettiin tulevalle julkaisulle useita hyvin pitkiäkin nimiä. Silloin prof. Tanttun pyysi puheenvuoroa ensimmäiseltä penkkiriviltä ja ehdotti lyhyttä ja ytimekästä nimeä ”*Suo*”, joka sitten hyväksyttiinkin”. (Vasander 1989: Martti Salmen haastattelu).

Ensimmäisessä numerossa esiteltiin mm. tutkimuksia turpeiden lämpöarvosta (Martti Salmi), laskelmia Suomen suopinta-alasta (Auvo Koti-aho) sekä tutkimusmatkakertomukset kumpu- eli palsasoista (Viljo Puustjärvi) ja Irlannin soista (Mauno J. Kotilainen).

Suo-lehdestä haluttiin tehdä monipuolinen julkaisu, jossa jo alusta asti on julkaistu tieteellisiä tutkimusartikkeleita, yleistajuisia katsauksia, matkakertomuksia ja seuran toimintaan liittyviä yleisiä järjestöasioita. Tieteellisiä artikkeleita voidaan julkaista suomeksi, ruotsiksi tai englanniksi. Näitä sisältöperiaatteita ei ole sen jälkeen muutettu, vaikkakin lehden ulkoasu ja julkaisuväli ovatkin muuttuneet. Parhaimpina vuosina lehti ilmestyi jopa kuusi kertaa vuodessa. Tieteellisten artikkeleiden julkaisemisessa on noudatettu arviointimenettelyä, jossa puolueettomat koti- tai



Suo-lehden kannet kautta aikojen. — A collection of the covers of *SUO*-journal from various decades.

ulkomaiset asiantuntijat antavat lehteen lähetettyä käsikirjoituksesta arviointilausunnot. Aluksi päätoimittajan roolista kaavailtiin huomattavan vastuullista; toimittaja vastaisi itse kaikesta julkaistun materiaalin sisällöstä — myös esimerkiksi tutkimustuloksista (Olavi Huikari, suul tiedonanto 2004). Tästä ajatuksesta kuitenkin kohtuullisuuden nimissä luovuttiin pian ja toimittajan toimenkuvaksi muotoutui muiden tieteellisten julkaisusarjoissa vakiintuneet toimintaperiaatteet: toimittaja tekee julkaisupäätöksen oman harkintansa perusteella asiantuntijalausuntoihin nojautuen, mutta artikkelin sisällöstä vastaavat kaikilta osin kirjoittajat. Aluksi kirjoittajille maksettiin myös kirjoituspalkkio julkaistuista artikkeleista, mutta myöhemmin siitä luovuttiin.

Suo-lehden ulkoasu muuttui ratkaisevasti 1983, jolloin lehti sai myös kannet, joihin on painettu mikroskoopilla kuvattua *Sphagnum papillosum*-raikasammalen varsilehden solukkoa. Vain kannen väriä on sen jälkeen muutettu. Suo-lehden tieteellistä tasoa ja näkyvyyttä pyrittiin 1990-luvun alkupuolella entisestään nostamaan, ja lehdessä ilmestyneitä artikkeleita oli nyt mahdollista hakea koti- ja ulkomaisista viitetietokannoista. Lehti alkoi myös ilmestyä nelinumeroisena. Vuonna 2001 avattiin lehden verkkosivut ja tieteellisten artikkeleiden tiivistelmät ovat siitä lähtien olleet luettavissa verkossa. Kokonaiset artikkelitekstit ovat olleet vapaasti saatavissa verkossa vuoden 2005 ensimmäisestä numerosta alkaen. Tulevaisuuden suunnitelmassa on saada suurin osa myös vanhemmasta

materiaalista verkkoon. Tulevaisuuden pohdintoja ovat myös julkaisukanavien käyttö, jota ohjaavat tekninen kehitys ja taloudelliset kysymykset. Julkaistaanko Suo-lehteä myös vastaisuudessa paperisena versiona, siirrytäänkö valtaviiran mukaisesti pelkkään verkkojulkaisuun vai yhdistetäänkö lehti joidenkin muiden julkaisujen kanssa, ovat tärkeitä kysymyksiä. Vaikka lehtien välinen kilpailu tutkimusartikkeleista onkin lisääntynyt ja tarjottujen artikkeleiden määrät ovat laskeneet huippuvuosista, Suo-lehden maine on kuitenkin edelleen vahva, ja vaikka onkin pieni, se on yhä kansainvälisesti alansa tunnetuimpia julkaisuja. Tällaista asemaa ei ansaita hetkessä, vaan se onkin kuuden vuosikymmenen suoihmisten yhteisen ponnistelun tulos.

Lähteitä

- Kivinen, E. 1950. Suoseuran perustava kokous. Suo 1: 2–3.
- Lappalainen, E. 1989. Suoseura — 40 vuotta toimintaa soiden tutkimuksen ja käytön hyväksi. Suo 40(2–3): 65–69.
- Minkkinen, K. (toim.). 1999. Suoseura 50 vuotta, 22.10.1999. Suo 50 (3–4): 145–164.
- Vasander, H. 1989. Suokerrostumat sisältävät runsaan tutkimusaineiston — professori Martti Salmen haastattelu. Suo (2–3): 59–63.
- Suoseuran arkisto: Kokouspöytäkirjat, matkakertomukset, vuosikertomukset, valokuvat vuosilta 1950–2009.

Liite 1. Suoseuran hallituksen toimihenkilöt 1949–2009. — *Board members of the Finnish Peatland Society 1949–2009.*

Vuosi Year	Puheenjohtaja Chair	Varapuheenjohtaja Vice-chair	Sihteeri Secretary	Taloudenhoitaja Treasurer
1949				Matti Väre
1950	Erkki Kivinen	O.J. Lukkala	Martti Salmi	Auvo Kotiaho
1951	Erkki Kivinen	O.J. Lukkala	Jorma Lehtonen	Auvo Kotiaho
1952	Erkki Kivinen	Martti Salmi	Arvi Valmari	Auvo Kotiaho
1953	Martti Salmi	Urho Metsänheimo	Leo Heikurainen	Auvo Kotiaho
1954	Urho Metsänheimo	Lauri Aaltonen	Viljo Puustjärvi	Auvo Kotiaho
1955	Urho Metsänheimo	Martti Salmi	Viljo Puustjärvi	Auvo Kotiaho
1956	Martti Salmi	Risto Tuomikoski	Viljo Puustjärvi	Olavi Klemelä
1957	Martti Salmi	Pentti Kaitera	Viljo Puustjärvi	Olavi Klemelä
1958	Pentti Kaitera	Olavi Huikari	Viljo Puustjärvi	Olavi Klemelä
1959	Pentti Kaitera	Risto Tuomikoski	Viljo Puustjärvi	Erkki Numminen
1960	Risto Tuomikoski	Leo Heikurainen	Viljo Puustjärvi	Erkki Numminen
1961	Risto Tuomikoski	Antti Suoninen	Viljo Puustjärvi	Erkki Numminen
1962	Lauri Aaltonen	Antti Suoninen	Viljo Puustjärvi	Erkki Numminen
1963	Lauri Aaltonen	Rauno Ruuhijärvi	Viljo Puustjärvi	Erkki Numminen
1964	Lauri Aaltonen	Rauno Ruuhijärvi	Viljo Puustjärvi	Matti Multamäki
1965	Viljo Puustjärvi	Matti Niskanen	Ilpo Mikola	Lauri Vaara, Allan Antola
1966	Viljo Puustjärvi	Matti Niskanen	Ilpo Mikola	Allan Antola
1967	Viljo Puustjärvi	Olavi Klemelä	Ilpo Mikola	Allan Antola
1968	Leo Heikurainen	Olavi Klemelä	Ilpo Mikola	Allan Antola
1969	Leo Heikurainen	Olavi Klemelä	Ilpo Mikola	Allan Antola
1970	Leo Heikurainen	Yrjö Pessi	Ilpo Mikola	Allan Antola
1971	Yrjö Pessi	Veikko Valovirta	Seppo Kaunisto	Matti Syrjänen
1972	Yrjö Pessi	Eero Paavilainen	Seppo Kaunisto	Matti Syrjänen
1973	Kalevi Raitasuo	Kosti Ranta	Seppo Kaunisto	Matti Syrjänen
1974	Kalevi Raitasuo	Eino Lappalainen	Erkki Ahti	Hannu Mannerkoski
1975	Kalevi Raitasuo	Esko Lehtimäki	Erkki Ahti	Hannu Mannerkoski
1976	Juhani Päivänen	Esko Lehtimäki	Erkki Ahti	Hannu Mannerkoski
1977	Juhani Päivänen	Esko Lehtimäki	Erkki Ahti	Hannu Mannerkoski
1978	Juhani Päivänen	Eino Lappalainen	Erkki Ahti	Hannu Mannerkoski
1979	Kimmo Tolonen	Eino Lappalainen	Erkki Ahti	Hannu Mannerkoski
1980	Kimmo Tolonen	Eino Lappalainen	Kimmo K. Kolari	Ilkka Koivisto
1981	Erkki Ekman	Raimo Erviö	Kimmo K. Kolari	Ilkka Koivisto
1982	Erkki Ekman	Raimo Sopo	Kimmo K. Kolari	Ilkka Koivisto
1983	Raimo Sopo	Helmer Tuittila	Kimmo K. Kolari	Ilkka Koivisto
1984	Raimo Sopo	Kalevi Pihlaja	Kimmo K. Kolari	Ilkka Koivisto
1985	Kalevi Pihlaja	Mikko Sillanpää	Kimmo K. Kolari	Matti Karjula
1986	Kalevi Pihlaja	Eino Lappalainen	Kimmo K. Kolari	Matti Karjula
1987	Eino Lappalainen	Yrjö Vasari	Kimmo K. Kolari	Kerttu Härkönen
1988	Eino Lappalainen	Yrjö Vasari	Samuli Joensuu	Kerttu Härkönen
1989	Eino Lappalainen	Allan Antola	Samuli Joensuu	Kerttu Härkönen
1990	Allan Antola	Kalervo Salonen	Samuli Joensuu	Mika Nieminen
1991	Allan Antola	Kalervo Salonen	Samuli Joensuu	Mika Nieminen
1992	Kalervo Salonen	Reijo Heikkilä	Samuli Joensuu	Mika Nieminen
1993	Riitta Korhonen	Reijo Heikkilä	Samuli Joensuu	Mika Nieminen
1994	Riitta Korhonen	Atte Korhola	Samuli Joensuu	Mika Nieminen
1995	Riitta Korhonen	Atte Korhola	Kaisu Aapala	Mika Nieminen
1996	Riitta Korhonen	Atte Korhola	Kaisu Aapala	Mika Nieminen
1997	Harri Vasander	Atte Korhola	Kaisu Aapala	Riitta Korhonen
1998	Harri Vasander	Samuli Joensuu	Kaisu Aapala	Riitta Korhonen
1999	Harri Vasander	Samuli Joensuu	Kaisu Aapala	Riitta Korhonen
2000	Harri Vasander	Samuli Joensuu	Leila Korpela	Riitta Korhonen
2001	Harri Vasander	Samuli Joensuu	Leila Korpela	Riitta Korhonen
2002	Harri Vasander	Samuli Joensuu	Leila Korpela	Riitta Korhonen
2003	Harri Vasander	Samuli Joensuu	Leila Korpela	Riitta Korhonen
2004	Harri Vasander	Samuli Joensuu	Leila Korpela	Riitta Korhonen
2005	Harri Vasander	Hannu Salo	Leila Korpela	Riitta Korhonen
2006	Riitta Korhonen	Hannu Salo	Leila Korpela	Harri Vasander
2007	Riitta Korhonen	Hannu Salo	Leila Korpela	Harri Vasander
2008	Riitta Korhonen	Olli Reinikainen	Leila Korpela	Harri Vasander
2009	Riitta Korhonen	Eero Kaainen	Leila Korpela	Harri Vasander

Liite 2. Suoseuran kunniajäsenet 1949–2009. — *Honorary members of the Finnish Peatland Society 1949–2009.*

1955	A. L. Backman
	Antti Tanttu
	Oskari Jalmar Lukkala
	Väinö Auer
	Mauno J. Kotilainen
1963	Erkki Kivinen
1964	Sulo Eemil Multamäki
1967	Urho Metsänheimo
1969	Martti Salmi
	Armas Sundgren
1980	Risto Tuomikoski
	Viljo Puustjärvi
	Leo Heikurainen
1988	Leo Rautiainen
1989	Yrjö Pessi
1992	Ilpo Mikola
1999	Rauno Ruuhijärvi
	Seppo Eurola
	Eino Lappalainen
	Allan Antola
	Arvi Valmari
2004	Juhani Päivänen
	Raimo Sopo
2005	Olavi Huikari
2007	Kimmo Tolonen

Liite 3. SUO-lehden toimittajat 1950–2009. — *Editors of SUO-journal 1950–2009.*

Lauri Lehtonen	1950–1955
Into Rauhala	1956–1961
Kustaa Seppälä	1962–1967
Juhani Päivänen	1968–1973
Karl-Johan Ahlsved	1974–1975
Jukka Laine	1975–1982
Tapio Lindholm	1983–1984
Harri Vasander	1985–1994
Raija Laiho	1995–1998
Kari Minkkinen	1998–2002
Eeva-Stiina Tuittila	2002–2005
Sakari Sarkkola (päätoimittaja)	2005–
Leila Korpela (asiatoimittaja)	2005–

Summary: The Finnish Peatland Society 60 years — a view on the history

The Finnish Peatland Society was established in Helsinki on 22.10.1949 by 61 renowned Finnish scientists and experts in peat and peatlands. The society was thus celebrating its diamond jubilee in 2009. Since the establishment of the society essential parts of its activity have included scientific meetings, excursions and art exhibitions. The society has also promoted the utilisation of peatlands through the dissemination of scientific knowledge of peatlands by publishing the journal (SUO — Mires and Peat) and various books. During the elapsed decades the use of peatlands has changed and, over the course of time, different topics have therefore risen to prominence. These changes are also reflected in the activities of the Finnish Peatland Society. In the 1950s the most important topics concerning the utilisation and scientific research of peatlands were related to the clearing of peatlands for cultivation and the settlement of the war refugees in Finland. In 1960s the drainage of peatlands for forestry purposes increased drastically and simultaneously the large scale mire conservation programmes were started. In the 70s and 80s mire ecological research increased significantly and that created the basis for the high quality research into greenhouse gas emissions and balances undertaken in the 1990s and 2000s. The size of the society reached its maximum in the late 1970s when there were about 700 members, whereas nowadays the number is closer to 400. The Finnish Peatland Society has actively participated in organizing numerous scientific congresses and symposia, contributed to the establishment of international organizations and cooperation networks and has hosted both domestic and international discussions on the sustainable use of peat and peatlands..